

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobců: **a) L. T., b) Z. T., a c) K. A.**, zastoupených JUDr. Petrem Wildtem, advokátem se sídlem Ulrichovo nám. 762, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Wonkova 1142, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2006, zn. 12874/UP/2006/Kd, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) S. J., 2) H. J., 3) S. J., a 4) M. J.**, všech zastoupených JUDr. Denisem Mitrovičem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 232, Týniště nad Orlicí, o kasační stížnosti žalobce ad a) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 10. 2007, č. j. 30 Ca 155/2007 - 89,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osobám zúčastněným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 10. 7. 2006, zn. 12874/UP/2006/Kd, podle § 59 odst. 2 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů; s účinností od 1. 1. 2006 zrušen a nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem – pozn. soudu) zamítl odvolání mj. žalobců ad a), b) a c) a potvrdil jimi napadené rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí, odboru územního plánu – stavebního úřadu ze dne 18. 1. 2006, čj. 11216/ÚPSÚ/05/06/P (dále jen „stavební úřad“). Uvedeným rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění přístavby domu č.p. 880, včetně vodovodní přípojky, kanalizační přípojky, STL plynové přípojky a elektrické kabelové přípojky a včetně příjezdové komunikace na pozemcích parc. č. 68, 70/1, 71 a 70/4 (přístavba domu, přípojky a příjezdová komunikace) a 394/2 (příjezdová komunikace) v k.ú. Kostelec nad Orlicí (dále jen „stavba“).

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný k odvolacím námitkám mj. žalobců ad a), b) a c), podle kterých umístěním stavby dojde ke zhoršení již nepříznivého životního prostředí, čímž se zasáhne do ústavně zaručeného práva na příznivé životní prostředí, zhorší se pohoda bydlení, a že umístění stavby je v rozporu s územním plánem uvedl, že na základě vyjádření dotčených orgánů státní správy hájících zájmy ochrany jednotlivých složek životního prostředí neshledal, že by umístění stavby ohrozilo životní prostředí, což dále odůvodnil jejím navrhovaným využitím. Stávající životní prostředí umístěním stavby nebude nijak zhoršeno. Ohledně pohody bydlení žalovaný konstatoval, že pokud § 8 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“) požaduje minimální vzdálenost mezi rodinnými domy 7 m, pak v případě, kdy vzdálenost navrhované stavby od stávajících bytových domů činí 13 m, tato představuje, i s ohledem na předpokládané využití stavby, dostatečný prostor. Navrhovaná stavba je nižší než bytové domy č.p. 230 a 231 na st.p.č. 70/2 a 70/3 v k.ú. Kostelec nad Orlicí, a současně její výška je menší než vzdálenost než mezi ní a zmíněnými bytovými domy, navíc stavební úřad pamatoval na náhradní výsadbu dřevin. Žalovaný dodal, že navrhované umístění stavby není v rozporu s územním plánem města Kostelec nad Orlicí vyhlášeným obecně závaznou vyhláškou č. 3/2002, o závazné části Územního plánu města Kostelec nad Orlicí, kdy navíc prostory do 800 m² prodejní plochy, což je případ navrhované stavby, jsou podle Regulativu funkčního a prostorového uspořádání územního plánu výslovně přípustné. S ohledem na tyto skutečnosti proto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 16. 2. 2007, č. j. 30 Ca 62/2006 - 48, žalobu žalobců proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Soud vyjádřil, že žaloba byla podána osobami k tomu neoprávněnými, neboť žalobci, jako jednotliví spoluvlastníci budovy č.p. 230 a 231 na st.p.č. 70/2 a 70/3 v k.ú. Kostelec nad Orlicí a současně vlastníci bytových jednotek, k jejímu podání neměli žalobní legitimaci. Tu podle soudu měli pouze všichni vlastníci jednotek společně – dohromady jako jediný subjekt – společenství vlastníků jednotek. Žalobci měli tento nedostatek odstranit postupem podle stanov a zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, ve znění pozdějších předpisů, a uvnitř společenství vlastníků jednotek iniciovat podání žaloby právě tímto subjektem.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 12. 9. 2007, č. j. 3 As 45/2007 - 78, kasační stížností žalobce ad a) napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v něm vyjádřil závazný právní názor, podle něhož jednotliví vlastníci jednotek v domech č.p. 230 a 231 na st.p.č. 70/2 a 70/3 v k.ú. Kostelec nad Orlicí byli z titulu jejich spoluvlastnictví budovy a stavební parcely podle § 34 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (s účinností od 1. 1. 2007 zrušen a nahrazen zákonem č. 183/2006 Sb., stavebním zákonem – pozn. soudu), účastníky územního řízení o umístění stavby, současně měli i žalobní legitimaci podle § 65 odst. 2 s. ř. s., kterou naopak nedisponuje společenství vlastníků jednotek.

Krajský soud v Hradci Králové v novém řízení, v němž byl podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním závěrem Nejvyššího správního soudu, rozsudkem ze dne 18. 10. 2007, č. j. 30 Ca 155/2007 - 89, po věcném přezkoumání napadeného rozhodnutí, žalobu zamítl. Soud k námitkám žalobců ad a), b) a c), podle nichž je rozhodnutí žalovaného nezákonné pro jeho rozpor s právem žalobců na příznivé životní prostředí, narušení pohody bydlení a nesoulad s územním plánem města Kostelec nad Orlicí uvedl, že jsou totožné s těmi, které žalobci uplatnili v průběhu řízení před stavebním úřadem a následně v odvolacím řízení, přičemž důkladně a vyčerpávajícím způsobem se jimi zabýval jak stavební úřad, tak i žalovaný. Soud se plně ztotožnil s jejich závěry a s tím, že stavba zásadním způsobem nesnižuje kvalitu života a bydlení žalobců. Dodal, že žalovaný mechanicky nepřijímal stanoviska dotčených orgánů

státní správy, nýbrž jejich kladná vyjádření k uvažované stavbě doplnil vlastním hodnocením, na která soud dále odkázal. Nad to soud vyjádřil názor, že se jedná o stavbu naprosto běžnou pro městské prostředí, žádný z dotčených orgánů státní správy se přitom k zamýšlené stavbě nevyjádřil negativně, zvláště ne orgány ochrany životního prostředí. Pohodu bydlení je třeba podle soudu objektivizovat, protože co je pohodou bydlení pro jednoho, z hlediska jeho subjektivních pocitů, pro druhého již není. Soudu nebylo zřejmé, jaká další komplexní studie měla být podle žalobců před umístěním stavby ještě zpracována. Na skutečnosti, že stavba byla umístěna v souladu s územním plánem města Kostelec nad Orlicí přitom podle soudu nemůže nic změnit ani okolnost, že byla umístěna při hranici dvou území s různým funkčním využitím. S ohledem na tyto skutečnosti proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce ad a) (dále též „stěžovatel“) nesprávnost posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel uvedl, že soud, obdobně jako správní orgány, dostatečně nerespektoval jeho zaručené právo na příznivé životní prostředí a pohodu bydlení. Jím vyjádřené zcela konkrétní námitky nebyly zohledňovány, když žalovaný uvedl, že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat. V této souvislosti odkázal na právní závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 166, publikovaném pod č. 850/2006 sb. NSS, z něhož citoval, že „*správní orgán nemůže zcela pomíjet subjektivní hlediska osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat.*“ Stěžovatel konstatoval, že podrobně popsal specifika předmětné lokality, přičemž zdůraznil, že je značně zatížena hustým provozem motorových vozidel. Spornou přístavbou bude citelně zredukován jediný souvislý pás zeleně, čímž se dále sníží standard bydlení, což nezmění ani výsadba náhradní zeleně, která nenahradí stávající vzrostlé dřeviny. Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že se jeho námitkami nezabýval, když se stručně ztotožnil se stanoviskem žalovaného. S ohledem na tyto skutečnosti proto navrhnul, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 10. 2007, č. j. 30 ca 155/2007 - 89, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Osoby zúčastněné na řízení ve společném vyjádření ke kasační stížnosti uvedly, že s kasační stížností nesouhlasí, neboť soud zamítnutím žaloby nepochybil. Podle nich stížnostní námitky jsou toliko „subjektivními stesky stěžovatele“, kdy bez jakýchkoli změn a konkretizací stále namítá, že stavbou dojde k zásahu do práva na příznivé životní prostředí a pohodu bydlení. Stěžovatelem vznesené námitky byly zohledňovány, ale nebylo jim vyhověno, což je podstatný rozdíl. Tudíž „*správní orgány nepomíjely subjektivní hlediska osob, jichž se posuzovaná stavba může dotýkat.*“ Stanovená náhradní výsadba více než dostatečně nahradí stávající výsadbu. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost je podle nich nedůvodná, navrhly její zamítnutí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedl důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li taková vada mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle stěžovatele je tento důvod dán tím, že krajský soud se námitkami stěžovatele podrobněji nezabýval a pouze se stručně ztotožnil se stanoviskem žalovaného.

Tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Krajský soud se skutečně ztotožnil se stanoviskem a závěry žalovaného, což však neznamená, že by se se vznesenými žalobními námitkami věcně nezabýval. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v žalobě zvolil naprosto stejné námitky, které uplatnil jak v odvolání, tak i při ústním jednání v průběhu územního řízení, krajský soud nepochybil, když se ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného a dospěl k týmž závěrům. Nutno však podotknout, že krajský soud je nepřejal bez dalšího, nýbrž uvedl konkrétní důvody, proč je považuje za správné.

Stěžovatel dále uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti spatřuje v nesprávném úsudku soudu, podle něhož umístěním stavby nedojde k zásahu do práva na příznivé životné prostředí a do pohody bydlení. Soud rovněž nesprávně posoudil otázku souladu žalobou napadeného rozhodnutí s územním plánem města Kostelec nad Orlicí.

Nejvyšší správní soud ani tyto námitky neshledává důvodnými. Stěžovatel bez bližší konkretizace uvádí, že v průběhu řízení před správními orgány vznášel naprosto konkrétní námitky, které však podle něj nebyly zohledňovány. Nejvyšší správní soud toto přesvědčení stěžovatele nesdílí. Z kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu, ze žalobou napadeného rozhodnutí, obdobně jako z rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že stěžovatel jak v rámci řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, setrvává na svých námitkách, že povolením umístění stavby bude zasaženo do jeho práva na příznivé životní prostředí, zaručené čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, bude rovněž narušena pohoda bydlení podle § 4 a § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb., a že rozhodnutí o umístění stavby je v rozporu s územním plánem města Kostelec nad Orlicí. Jak však vyplývá z rozhodnutí stavebního úřadu a posléze i žalovaného, správními orgány se vznesenými námitkami vždy dostatečně zabývaly, v řízení o žalobě tomu tak učinil i krajský soud. Ke stěžovatelově argumentaci, vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, publikovaného pod č. 850/2006 Sb. NSS, podle něhož *správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality*, je třeba dodat, že z obou zmíněných rozhodnutí správních orgánů je dostatečně zřejmé, že subjektivní hlediska stěžovatele nebyla opomenuta a správní orgány se s nimi náležitě vypořádaly. Skutečnost, že stěžovatelovým námitkám nebylo vyhověno tak, jak by si představoval, tedy, že by umístění stavby nebylo ve svém důsledku povoleno, nelze chápat jako přehlížení a nezohlednění jeho vznesených námitek. Podle stěžovatele je stávající životní prostředí již zhoršeno, přičemž převážně argumentuje důvody, které nevycházejí z povahy umístěvané stavby, nýbrž z příčin, které se stavbou nemají nic společného. Jak v této souvislosti uvedl krajský soud, jedná se o stavbu naprosto běžnou pro městské prostředí, přičemž žádný z dotčených orgánů státní správy se k zamýšlené stavbě nevyjádřil negativně, a to ani orgány ochrany životního prostředí a jeho jednotlivých složek. Nejvyšší správní soud se dále shoduje se závěrem krajského soudu, podle něhož okolnost, že stavba byla umístěna při hranici (nikoli však na hranici, což je třeba

zdůraznit) dvou území s různým funkčním využitím, nemůže změnit, že stavba byla umístěna v souladu s územním plánem města Kostelec nad Orlicí.

Stěžovatel rovněž podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost a ve věci rozhodl bez odkladu poté, co bylo účastníkům doručeno poučení o složení senátu, návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se proto již nezabýval.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci ad a) náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce ad a) žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné nemají v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2008

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu